

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգևածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒԻ

Հունվար 2025, N1 (165)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Դեկտեմբեր 2024թ., N11 (164)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

Հրայր Ամիրբեկյան ես Կյանք եմ ուզում	1
Ռիչարդ Ցիմերման Աճել Բրիստոստում	4
Ուելսի մեծ արթնությունը	6
Ուժեղ ձեռքերը բռնում են ինձ և դուրս շարտում	9
Սուտ՝ Սուրբ Հոգու դեմ	12
Վկայություն	14
Ուսյալ երիտասարդն ու աղոթող ծերունին	16

Միքելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով փարածվի Ավերարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միքելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նախադրությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Ես Կյանք եմ ուզում

Մի եղբայր մյուսին ասում է. «Ասենք՝ այսօր վեր ես կացել, ու մեջդ ո՛չ հպարտություն կա, ո՛չ նախանձ, ո՛չ անսուրբ մտքեր... Այդ ամեն բանից ազատ ես: Բա հետո՞...»

-Հետո էլ ի՞նչ. մեր ուզածն էլ դա է:

Մե՛ր ուզածը որն է: Սիրելի՛ ժողովուրդ, թո՛ղ Աստված օգնի, որ մենք հասկանանք, թե մեր ուզածը ո՛րն է: Հասկանալու՞մ եք, եթե մենք բոլոր մեղքերից ազատ լինենք, բայց Աստծո Բնությունը մեր մեջ չլինի, մենք էլի կձանձրանանք, կզգանք մեզ մենակ: Գիտե՞ք, մեղքի բնությունը մեր մեջ բնակվեց Ադամի մեղք գործելուց հետո: Սակայն Աստված նրան ստեղծել էր առանց մեղքի, նրա մարմնի մեջ մեղք չէր բնակվում: Բայց պրոբլեմը կար. նա ստեղծված էր (ստեղծագործություն էր), հողեղեն էր, մարդկային էր, մարդ էր, Աստծո Կյանքը չկար նրա մեջ: Աստված Ադամին այդպես էր ստեղծել:

Մարդը չի հասկանում, գլխավորը երկրորդականից չի տարբերում: Մարդը եթե բոլոր մեղքերից

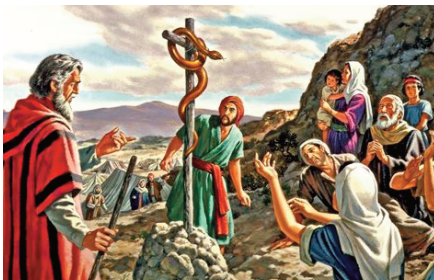
ազատ լինի, նա ամենաշատը կարող է լինել նոր Ադամի վիճակում՝ մինչև մեղանչելը: Նա բարի էր, կատարյալ էր... Բայց բարությունը Կյանք չէ: Բարությունն ու Կյանքը տարբեր բաներ են: Սուրբ Գիրքն ասում է. «Ահա այսօր ես քո առաջ դնում եմ բարին և չարը, Կյանքը և մահը, օրհնությունը և անեծքը, որպեսզի դու ընտրես»: Այսինքն՝ Կյանքի ընտրությունը ավելի լուրջ բան է, քան բարու ընտրությունը: Ու երբ այդ Կյանքը պակասի մեր մեջ, մենք «օրենքի խախտում» թույլ կտանք, մեր սիրտը կձանրանա, ու կսկսենք դատողություններ անել՝ Տե՛ր, Ես ի՞նչ մարդ եմ, այսքան տարվա քրիստոնյա, բայց այդ հաղորդությունը չկա, ու՛ժ տուր, պահի՛ր, որ նորից չկրկնեմ: Բայց մենք չենք մտածում, որ մեր խորհուրդների մեջ չկա Անկյունաքարը, Աստծո Որդին, Ավետարանը, Աստծո Շնորհը, Նվերը, Քրիստոսի Խորհուրդը չկա, Քրիստոսին Նայելը չկա: Սիրելիներ՛, հարցի լուծումը այն է, որ այդ Կյանքը իմ մեջ ավելանա, որ Հիսուս Քրիստոսով եղած Կյանքի Օրենքը ինձ

ազատի մեղքի և մահվան օրենքից: Բայց էլի վերջնական նպատակը, ասելիքը ինչ-որ մի բանից ազատվելը չէ, այլ Քրիստոս Կյանքը ապրելն է: Մեղքը և մեղքից ազատվելը երկրորդական գործոն են: Հարցի իմաստը պետք է լինի՝ Աստծո Նվերը հավատքով ընդունելը: Գաղատացիների եկեղեցին այդ վիճակի մեջ էր: Նրանց Հիսուսն ասում էր՝ եթե ուզում եք օրենքով արդարանալ, Շնորհքից ընկած եք ու մնացել եք առանց Քրիստոսի: Քրիստոնեությունն առանց Քրիստոսի. պատկերացնում եք: Իսկ դա նշանակում է, որ Նույն մեղքը հազար անգամ պիտի կրկնեմ...

Ժողովուրդ ջան, ի՞նչ է նշանակում Հիսուսին նայել: Ի՞նչ է նշանակում՝ այնպես, ինչպես Մովսեսը օձը բարձրացրեց անապատում, այնպես Որդին Մարդո պիտի բարձրանա: Օձերը խայթել էին մարդկանց, մարդիկ նայում էին այդ խայթածին, ինչ-որ բաներ

անում դրա դեմ (բժշկական գորքերի, թղթերի վրա հիմա էլ օձի պատկերը կա՝ գալարված թասիկին): Բայց Մովսեսը մարդկանց ասաց՝ ուրիշ կողմ նայեք: Նայե՛ք պղնձե օձին ու կբժշկվեք:

Սիրելիներ, քրիստոնեությունը (որի Անկյունաքարը Քրիստոսն է, որի իմաստը «Աստծո Սիրո վրա զարմանալն է», Աստծո Պարգևը ճանաչելը, Աստծո՝ մեզ համար արածը ճանաչելը, որի իմաստը նաև ինքներս մեզ ճանաչելն է, թե մենք մեզանից ի՞նչ ենք ներկայացնում) այս է. «Տե՛ր Աստված, եթե ես ես սխալները թույլ տվեցի՝ հպարտացա, նախանձեցի, բարկացած խոսեցի..., սա նշանակում է մի բան՝ որ Զո Աստվածային Կյանքը իմ մեջ պակասել է»: Ես ինչքան էլ զորություն խնդրեմ, Կյանք չեմ ունենա: Առաքյալները ունեին զորություն՝ մինչև անգամ դևեր հանելու, ախտերը բժշկելու, բայց քանի որ Կյանք չուներին, ասում էին՝ եկե՛ք աղոթք անենք, սատկեցնենք ես ժողովուրդին: Աստված մեզ հետ զորության լեզվով չի խոսում, ես ինչքան էլ զորություն խնդրեմ: Բա ի՞նչ լեզվով է խոսում: Եթե մեկը ասի, որ դեմ է հրաշքերի, նշանների, բժշկությունների, սուտ է ասում: Բայց մենք ասում ենք՝ Ավետարանի իմաստը հրաշք, նը-

շան, բժշկությունը չէ, ժողովուրդ ջան: Ավետարանի իմաստը Քրիստոսն է: Աստված մարգարեների լեզվով խոսելուց հետո մեր հայրերի հետ խոսեց իր Որդիով: Եթե ես հասկանում եմ, որ Քրիստոս Կյանքը իմ մեջ պակասել է, չեմ կարողանում առաքյալի նման ասել՝ ես մեռա, ու Քրիստոս կապրե իմ մեջ, ի՞նչ պետք է անեմ. պետք է դիմեմ Քրիստոսին: Երբ Քրիստոսն է ապրում իմ մեջ, Նա այդ սխալները թույլ չի տալիս: Ուրեմն՝ եթե մենք ծանրացած սրտով ենք եկել, պիտի պղնձե օձին նայենք: Ի՞նչ է դա նշանակում. որ մենք աղոթելիս պիտի դիմենք Հիսուսին. «Հիսուս ջան, այս սխալները ես թույլ եմ տվել, որովհետև Քո Կյանքը պակասել է իմ մեջ: Եթե այդ Կյանքը շարունակի պակասել, շա՛տ ու շատ ավելի սխալներ թույլ կտամ: Բայց ես հավատում եմ, որ Քո ներկայությունը պարզև է, Ուխտ է. ամեն առավոտ, ամեն աղոթքիս ես պիտի նորոգեմ Ուխտս, որ Դու Կենաց Ձուրը, Կենաց Հացը, Երկրներից իջած Քո Աստվածային Բնությունը, Ժառանգությունը ինձ էլ տաս: Դու ինձ Խնջույքի ես կանչում, այդ Կյանքի ավելանալուն ես կանչում, որպեսզի ես կարողանամ ասել՝ ոչ թե ես, հապա Քրիստոս

կապրի իմ մեջ»: Սրանով է լինում հարցի լուծումը: Սիրելիներ՛ր, իհա՛րկե, Շնորհքի վարդապետությունից հնարավոր է սայթաքել, հնարավոր է նորից աշխարհի սկզբունքների տակ ընկնել, բայց նորից պետք է դիմել Տիրոջը. «Տե՛ր, նորի՛ց բաց արա այդ մե՛ծ հրաշքը, որ տիեզերքի ամենամեծ հրաշքն է: Արև, լուսին, աստղեր և բոլոր ստեղծագործություններից հավիտենական դարեր առաջ Աստված որոշել էր իր մեջ եղած Կյանքը, Աստվածային Բնությունը, Հավիտենական Կյանքը Քրիստոսով շնորհել մարդուն. «Որ մեզ փրկեց ու սուրբ կոչումով կանչեց, ոչ թե մեր գործերուն նայելով, հապա իր նախասահմանությունը ու շնորհքին նայելով, որ Քրիստոս Յիսուսով մեզի տրուեցաւ յաւիտենական դարերէն առաջ» (Բ Տիմոթ. 1:9): Աստված սա արեց որպես Պարզև հավիտենական, որպես հրաշք, որպես Խորհուրդ Քրիստոսի: Իմ կողմը մնում է «այո՛» ասելը ու իմ սիրտը բացելը: Իսկ եթե սկսում ենք սխալներ թույլ տալ, իմացե՛ք՝ մենք կենդանացել ենք, բայց մենք պետք է մեռնենք, և Քրիստոս պետք է ապրի մեր մեջ: Սա է Ավետարանը: Ամե՛ն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Աճել Բրիստոսում

*«Շատ խօսքերու մէջ յանցանք պակաս չէ.
Բայց իր շրթունքները զսպողը խելացի է»:
(Առակ 10: 19):*

«Իր շրթունքները զսպողը իմաստուն է»: «Շատ խօսքերի մեջ մեղքը անպակաս է»: Հաճախ մենք փնտրում ենք ինչ-որ շա՛տ մեծ բան և մոռանում ենք, որ հասարակ և փոքր բաների մեջ մեր հավատարմությունը Տիրոջը շատ կարևոր է: Մենք, հնարավոր է, սարքենք շատ մեծ ու հզոր բան, բայց փոքր բանի մեջ անհավատարիմ գտնվենք՝ այն դեպքում, երբ այդ փոքր բանի մեջ է Աստված փորձում մեր սրտերը: Գիտե՞ք, մենք շատ անգամ տրամադրվում ենք ինչ-որ մարդկանց դեմ, անարգանքով ենք խոսում՝ նրանց մասին, ովքեր հարգանքի են արժանի: Միգուցե, իրոք, կան մարդիկ, որ առերևույթ են միայն «հարգարժան», ովքեր իրենց ներկայացնում են որպես խիստ ճշտապահ, ամեն հարցում հետևողական... Բայց ոչ միշտ է նրանցում կյանք երևում: Իսկ մենք... Լինում է, որ մեր մեջ

ապրում է «հեգնանքի ոգի», և մենք հեգնում կամ ծաղրում ենք մարդկանց՝ համարելով մեզ «ազատ» մարդիկ: Բայց Սուրբ Գրքում գրված է. «Ծաղր անողներու նըստած տեղը մի՛ նստիր»: Անշուշտ, հասկանում ենք, որ դա չի նշանակում, որ մշտապես պետք է քայլենք «թթված» դեմքերով: Երբեմն լինում է՝ ինչ-որ տեղ կատակի ենք տալիս, բայց հասկանում ենք, որ դա զուտ կատակ է: Ցավոք, շատ հաճախ մեր «կատակը» սպանում է մարդկանց: Հեգնանքը կարող է ոչնչացնել նույնիսկ խելացի խրատը (երբ հեգնանքով է ասվում այն): Եվ այսպիսի թվացյալ ազատությունը մեզ գրկում է օրհնությունից: Մենք կարող ենք հեգնել մարդկանց՝ խորագիտությունը՝ տեսնելով մեզ առավել խորագետ: Հաճախ հեգնում ենք խստապահանք մարդկանց: Ավելորդ խըստությունը, իրոք, անօգուտ է,

միաժամանակ զրկում է օրհնութ-
յունից: Անշուշտ, վատ է, երբ մենք
ավելորդ խստություն ենք ցուցա-
բերում, վատ է նաև, երբ մենք մեզ
համարում ենք «ազատ» և դրա
անվան տակ ծաղրում, հեգնում
ենք նրանց, ում «չենք ընդունում»:

Գրված է. «Շատ խոսքերի մեջ
մեղքը անպակաս է»: Դե ի՞նչ,
ուրեմն ամբողջ կյանքս կլռեմ: Ո՛չ,
իհարկե, ամբողջ կյանքը լռել
պետք չէ: Բայց պետք է հիշել՝ շատ
խոսքերի մեջ մեղքից չես խուսա-
փի: Որովհետև իմաստնության
պակասից հիմարները մեռնում են:
Եվ երբ այդ մահը մուտք գործի մեր
մեջ, դա կլինի շատ վտանգավոր,
շատ սարսափելի: Եթե ես կամ
դուք ուղղակի խոսում ենք, եթե ես
կամ դուք չենք մտածում, թե ի՞նչ
ենք խոսում, եթե շատ «բառեր»
ենք ասում, նույնիսկ եթե ջանում
ենք այդպերպ ինչ-որ մեկին ինչ-որ
բան ապացուցել և համոզել, մենք,
միևնույն է, մեղք ենք գործում:
Իզուր չէ ասված՝ «Իր շրթունքները
զսպողը իմաստուն է»: Աստված
մեզ մեծ պարգև է տվել՝ խոսելու
կարողություն: Ու այդ խոսքը ունի
մեծ ուժ, այո՛, մարդկային խոսքը,
ես չեմ խոսում Աստծո խոսքի
մասին: Այդ խոսքը կարող է բուժել,

կարող է և վերքեր հասցնել: Այդ
խոսքը կարող է մարդուն մոտեց-
նել Աստծուն, կարող է և հիմա-
րություն սերմանել: Աստված ա-
սում է, որ եթե մենք շատախոս
ենք, եթե մենք դատարկախոս ենք,
եթե մենք խոսում ենք ու պատաս-
խան չենք տալիս և պատրաստ էլ
չենք պատասխան տալու Աստծո
առաջ մեր խոսքերի համար, հա-
վատացե՛ք՝ մենք մեղք ենք գոր-
ծում: Մենք կարող ենք հակառակ-
վել. «Ես ի՞նչ եմ ասել որ, ես ոչ մի
վատ բան չեմ ասել...» Բայց Աստծո
խոսքն ասում է՝ շատ խոսքերի մեջ
մեղք կգործեք: Մենք, հևարավոր է,
դա չնկատենք, բայց Աստծո առաջ
դա աննկատ չի մնում: Դա տեսա-
նելի կլինի հոգևոր աշխարհում, դա
կտեսնեն հրեշտակները, դա կտես-
նի Աստված: Սատանան էլ դա
կտեսնի, բայց ես չե՛մ տեսնի: Եվ
այդպերպ մենք նրան տեղ կտանք
մեր մեջ: Աստված նախագուշաց-
նում է. մենք ամեն բան չէ, որ
կտեսնենք, ամեն բան չէ, որ կհաս-
կանանք, մեր ճանապարհները մեր
աչքերին ուղիղ կթվան, բայց զոր-
ված է՝ որոշ ուղիղ թվացող ճանա-
պարհների վերջը կորուստ է: Դրա
համար Աստծո խոսքը մեզ սովորեցնում է՝ «Շատ խոսքերու մեջ

յանցանք պակաս չէ. Բայց իր շրթունքները զսպողը խելացի է»։ Թո՛ղ Աստված մեզ օրհնի այս բանում։ Հիշե՛ք, երբ մենք պատասխան չենք տալիս մեր բերանից

դուրս եկած ամեն խոսքի համար, մենք Դատաստանի օրը հաշիվ ենք տալու Աստծուն։

Ռիչարդ Ցիմերման

Ուելսի մեծ արթնությունը.

ամեն բան սկսվեց մեկ հոգուց

Ուոլմասսիբեյլով մեծ արթնությունների պատմությունները՝ նկատում ենք մի ընդհանուր գործոն՝ արթնությանը միշտ նախորդում է հոգևոր քաղցը։

Ամեն անգամ մի տղամարդ կամ կին, կամ անգամ երեխա է դառնում ազդակ արթնության համար։ Մեկի հոգևոր քաղցը հանգեցնում է Սուրբ Հոգու շարժին ու գործության դրսևորմանը։

Մենք միշտ մեծ հաճույքով լրտում ու կարդում ենք այն մասին, թե ինչ է կատարվում հենց արթնության ժամանակ, բայց քչերը գիտեն, թե ինչից է սկսվում ամեն բան։

Նույնը կարելի է ասել 1904թ.-ին Ուելսում սկիզբ առած արթնության մասին։ Այս շարժման հոգևոր ու անվիճելի առաջնորդը 26-ամյա Էվան Ռոբերտսն էր, բայց

մինչև նրա հայտնվելը երկրում հոգևոր մթնոլորտը արդեն իսկ բոցավառված էր։ Էվանը դարձավ այն կայծը, որը պայթեցրեց վառողով լի տակառը։

1903թ.-ին տեղական հովիվ Ջոզեֆ Ջենկինսը սկսեց ամենօրյա ծառայություններ անցկացնել՝ «Deeper Spiritual Convention» («Ավելի խորը հոգևոր կյանքի համաժողով») անվամբ։ Այս ծառայություններին նա կիսվում էր այն մասին, թե ինչպես էր Աստծուն վերջին ժամանակներում փնտրելիս վերապրել Սուրբ Հոգու կրակը։ Այդ ծառայությունները շատ ոգևորում էին ողջ եկեղեցուն, և բազում անհավատներ՝ հատկապես երիտասարդներ, ընդունում էին Քրիստոսին իրենց սրտերում։

1904թ.-ի փետրվարի 14-ին, աղոթքի ծառայության ընթացքում

այդ եկեղեցու հովիվը հարցնում է, թե ով կցանկանա կիսվել վկայությամբ: Եվ հանկարծ մի երիտասարդ լորադարձ աղջիկ՝ Ֆլորի Էվանս անունով, ոտքի է կանգնում ու ասում. «Ես սիրում եմ Տեր Հիսուս Զրիստոսին իմ ողջ սրտով»: Այս խոսքերից հետո բոլոր մարդկանց միջով ասես էլեկտրական մի ալիք է անցնում, և Սուրբ Հոգին հեղեղում է ողջ հավաքույթը: Մեկ վայրկյանում ծառայության ողջ մթնոլորտը փոխվում է, և մարդիկ միևնույն առաքելական տոն չեն գնում:

Բազում պատմաբաններ հա-

մարում են, որ հենց այդ իրադարձությունը ազդակ դարձավ մեծ արթնության:

Տեղական երիտասարդությունը սկսում է գալ այդ ծառայություններին, որի ընթացքում կատարվում էր Սուրբ Հոգու շարժը: Հավաքվածներն ասես կորչում էին ժամանակի մեջ և երբեմն աղոթում էին 6-8 ժամ շարունակ: Շատերը ժամերով մնում էին ծնկների վրա, մյուսներն արտասվում, ոմանք էլ փառաբանության խոսքերով առ Աստված էին աղաղակում...

Մարդիկ, ովքեր նախկինում

Ազուսա փողոցի արթնության սկզբնաղբյուրը

ամաչում էին պատմել Աստծո մասին ուրիշներին, հանկարծակիորեն լցվում էին գերբնական խիզախությամբ: Շատ անհավատներ, ովքեր ապրում էին այդ քաղաքում, տեսնելով եկեղեցու ներսում կրակ, գալիս էին, որ հանգցնեին այն, բայց փոխարենը հայտնվում էին Սուրբ Յոգու կրակոտ գործունեությանը:

Երբ «London Times» թերթի թղթակիցը գալիս է Ուելս, որպեսզի գրի կատարվածի մասին, նա ցրնցված է մնում: Այլևս ոչ ոք չէր գնում ֆուտբոլային հանդիպումների, որոնք մինչ այդ մեծ ժողովրդականություն էին վայելում, ոչ ոք չէր գնում պարերի կամ քաղաքական հավաքների: Բոլոր ակումբները մերձակա շրջաններում փակվել էին, իսկ ոստիկանները բողոքում էին, թե այլևս գործ չունեն անելու:

Փողոցներում և տներում լքվում էր հոգևոր օրհներգության ձայնը, խանութներում, դպրոցներում և գործարաններում անցկացվում էին համատեղ աղոթքներ: Թերթերից մեկը գրել է. «Ամեն առավոտ ժամը 5-ին կարելի է հետևել միևնույն պատկերին: Հանքափորների մեծ բազմություն ծառայություն է անցկացնում գիշեր-

վա հերթափոխից տուն վերադառնալուց առաջ»: «Իսկ հիմա, ովքեր սիրում են Քրիստոսին, թող իրենց լապտերները վեր բարձրացնեն», - գոռում է երիտասարդ հանքափորը: Միանգամից բազում լույսեր վեր են բարձրանում, և հանքում հնչում է գոհության նոր երգ»:

Այս արթնությանը գալիս են մասնակցելու հովիվներ Նորվեգիայից, ճապոնիայից, ՍՄՆ-ից, Հարավային Աֆրիկայից, Կորեայից: Ուելսի արթնության մասնակիցներից մեկը եղել է Դեյվիդ Լլոյդ Ջորջը՝ Բրիտանիայի ապագա վարչապետը: Եվ շատերը, ովքեր վերապրեցին Ուելսի արթնությունը, հետագայում դարձան Ազուլասթրիթի արթնության մասնակիցները:

Մոտավոր տվյալների համաձայն՝ այդ օրերին Աստծուն են դարձել ավելի քան 150 հազար երիտասարդներ: Ողջ Ուելսը ցրնցված էր:

Այսօր, հիշելով այս մեծ արթնության իրադարձությունները, մենք պետք է հիշենք, որ ամեն բան սկսվեց առ Աստված քաղցից: Եվ այն երիտասարդ աղջկա պարզ ու անկեղծ նախանձավորությունը մթնոլորտը պայթեցրեց գալիք արթնությամբ:

Ուժեղ ձեռքերը բռնում են ինձ և դուրս շարտում

«Ճշմարիտ ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, Եթէ ցորենին հատը հողին մէջ իյնալով չմեռնի, ինք մինակ կը մնայ, ապա եթէ մեռնի, շատ արդինք կը բերէ» (Հովհ. 12:24)

Ես Սարանսկ քաղաքից եմ: Մեր եկեղեցին փոքր էր (հովիվ Վիկտոր Տաբաչկով): Ժողովարան չունեինք: Երկար տարիներ, մոտ 15 և ավել, աղոթում էինք դրա համար: 2014 թվին, Աստծո օրհնությամբ, սկսեցինք եկեղեցու շինարարությունը: Կառույցի մոտ մի հին կառույց (տնակ) կար. այդտեղ մեր բանվորական հագուստներն էինք դնում: Քանի որ ցուրտ էր, վառարան էինք վառում: Այդտեղ էինք պահում նաև վառելանյութեր՝ մեծ պոլիէթիլենային տարայով բենզին, շինանյութ, մի քանի խորանարդ մետր վառելափայտ ու էլի շատ դյուրավառ նյութեր:

Շինարարության վրա աշխատում էինք: Հանկարծ թիկունքիցս ինչ-որ ձայն լսեցի: Շրջվեցի՝ տնակում հրդեհ էր բռնկվել, իսկ այնտեղ էր նաև իմ բաճկոնը, որի

գրպանում, աշխատանքի հետ կապված իրավաբանական փաստաթղթերս էին: Հաջորդ առավոտ պետք է անապայման անձնագրով ներկայանայի աշխատանքի: Ես չէի կարող խափանել այդ օրվա աշխատանքը: Գրպանումս էր նաև մեքենայիս բանալին: Մտածեցի կիսացնեմ ներս վազել ու դուրս բերել բաճկոնս: Դեմքս ծածկեցի գլխարկովս ու ներս վազեցի: Բաճկոնս դռնից մոտ չորս մետր էր հեռու: Ձեռքս մեկնեցի, բայց այն արդեն չկար. այրվել էր: Շրջվեցի, որ դուրս վազեմ, հասկացա, որ ինքս եմ արդեն այրվում: Նետվեցի հատակին, սկսեցի սողալ դեպի դուռը: Իսկ այնտեղ բահեր, քլունգներ, մետաղաձողեր էին լցված... Գլուխս ու ձեռքերս խրճրճվեցին դրանց մեջ: Ես աջ ու ձախ արեցի ու հասկացա, որ այդտեղից

չեմ կարող դուրս պրծնել, ուղղակի պիտի մեռնեմ: Չգուժ էի՝ ձեռքերս, ոտքերս արդեն այրվում են: Աչքերս փակած, դեմքս հատակին, կողմնորոշվելն արդեն անհնար էր, շուրջս միայն կրակ էր ու ծուխ, պոլիէթիլենի տարաներից շինանյութերը հալվել-հոսում էր: Ջետագայում կինս ասաց, որ եթե ես երկու խորը շունչ քաշած լինեի, կթունավորվեի. այդ ժամանակ խափանվում է մարդու միտքը: Այդ պահին ներսումս հնչեց՝ Յովհաննու 12:24 խոսքը. «Ճշմարիտ ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, եթե ցորենին հատը հողին մեջ իյնալով չմեռնի, ինք միևնակ կը մնայ, ապա եթե մեռնի, շատ արդիւնք կը բերէ»: Գիտե՞ք, ես չեմ սիրում անավարտ բաներ՝ անավարտ գործեր, անավարտ երգեր... Այդ պահին իմ ներսում հնչում էր այս խոսքը, և մի ակնթարթում ինչ-որ ուժեղ ձեռքեր մեջքիցս բռնեցին ինձ (ես պառկած էի երեսնիվայր), ինչպես կբռնեին մի կատվի ձագի, ու դուրս շարտեցին կրակների միջից: Դեռ գիտակցությունս տեղն էր: Քիչ այն կողմ կանգնած եղբայրները չէին կարողանում մոտենալ, որովհետև ջերմության աստիճանը կրիտիկական էր: Ես վազեցի նրանց կողմը.

-Ի՞նչ է, ի՞նչ է կատարվում, վաղը ես աշխատանքի եմ...

Նրանք ապշահար նայում էին ինձ ու գլուխներն էին տարուբերում: Ճատ արագ ուղղվեցինք հիվանդանոց: Մեքենայում ինձ արդեն բռնել չէր լինում. ահավոր ցավերից ինձ խփում էի պատերին: Հիվանդանոցում արդեն գրեթե չէի հասկանում, թե ինչ է կատարվում: Փորձեցին հանել երկարաճիկ կոշիկներս, որոնք այնպես էին այրվել, որ գրեթե ծորում էին: Նույն վիճակում էր հագիս աշխատանքային բաճկոնը: Ձեռքիս մնացել էր թևնոցս: Ջետո երբ ինձ ցավազրկեցին, ես արթնացա ինչ-որ մեծ սենյակում, հավանաբար վերակենդանացման բաժնում: Չգիտես ինչպես, սկսեցի երգել. «Երբ Սուրբ Յոգին լցվում է իմ մեջ...»: Բուժքույրերը զարմացած հարցնում էին.

-Ի՞նչ է, հարբա՞ծ է:

-Չէ՛, նա երբեք չի խմում, հավատացյալ է,- ասել էին դրսում կանգնածները:

Ջետո նորից գիտակցության կորուստ... Աչքերս բացում եմ, կինս՝ Լյուդմիլան է կողքիս:

-Լյուդա, դու ամուսնացել ես գեղեցիկ տղամարդու հետ, հիմա դեմքս ինչպիսի՞ն է:

-Գլուխդ մեծացել է կրկնակի:

Ես ինձ չէի տեսել: Ես չէի կարող շարժվել: Հետո ինձ տեղափոխեցին մի այլ ավելի մեծ հիվանդանոց: Ես բոլորովին քայլել չէի կարողանում: Ինձ չէին ճանաչում մտերիմներս: Քիթ չկար, շրթունքներ չկային, այրվել էր գրկիս կեսը: Շատ մտահոգված էի ականջներիս համար: Մտածում էի. «Աստված իմ, ստիպված եմ գնալ պլաստիկ վիրահատության՝ քիթ, շրթունքներ, ականջներ, այտեր...»: Գիտե՞ք, երբ կորցնում ես դեմքդ, այդ ժամանակ ես միայն հասկանում, թե ինչքա՞ն թանկ է այն: Հիմա այն լրիվ վերականգնվել է: Առջևում սպասումի ամիսներ էին, իսկ հուսադրող առաջընթաց չկար: Եկեղեցու սպասավորը այցի եկավ, չճանաչեց. «Ու՞ր է Ռուսլանը, հարցրեց»: Ես ստիպված էի նորից քայլել սովորել: Մտածում էի. «Ինչու՞, Աստված իմ, չե՞ որ ջանք չէի խնայում, աղոթքի տուն էինք կառուցում...»: Դժվար էր ինձ հաշտվել իրականության հետ: Նայում էի ձեռքերիս ու հասկանում էի, որ երկու մատերիցս պիտի հրաժարվեմ՝ միայն ոսկորներն էին մնացել: Վիրակապելիս ես այնպիսի՝ ցավեր էի ունենում, որ մտածում էի. «Ի՞նչ

ահավոր ցավեր ես ունեցել, Տե՛ր իմ, երբ Քեզ խաչում էին»: Այդ ընթացքում, Աստված ինձ մի բան էլ հասկացրեց: Մինչ այդ, «Դատավորաց Գիրքը» ինձ համար այն արժեք չուներ: Բայց այդ ցավերի մեջ ես կարդում էի այն ու լցվում էի, չէի հագնում, ծրագրեր էի կազմում եկեղեցու հետագա գործերի համար: Ես սկսեցի սիրել «Դատավորացը»: Աստված ինձ հայտնություն տվեց:

Հետո Աստված սկսեց «աշխատել» իմ դեմքի վրա: Սկսեցին ձևավորվել շրթունքներս, քիթս, այտերս նորից եկան իրենց նախկին տեսքին: Ասում էին, որ ինձ համար շատ եկեղեցիներ են աղոթում: Պատկերացնում եք, երեք շաբաթից ինձ դուրս գրեցին հիվանդանոցից: Այդ ամենից հետո միայն մի միտք ինձ հանգիստ չէր տալիս. «Աստված իմ, վերադառնամ, աղոթքի տան շինարարությունը ավարտին հասցնեմ»: Հինգ ամիս հետո ես շինարարության բակում էի: Իհարկե, դեռ ոչինչ չէի կարող անել, ոչ մի ծանրություն վերցնելու ուժ չունեի ընդհանրապես: Ես դեռ սովորում էի քայլել, դեռ փորձում էի ապրել սովորել: Ես լուռ ուրախանում էի ու փառք էի տալիս Աստծուն: Ու իմ մեջ պտղո-

վում էր խոսքը. «Տորենի հատը եթե չմեռնի...»:

Ծնողներս անապաշխար էին: Ես նրանց համար շատ էի աղոթում: Սարանսկի հիվանդանոցում ինձ այցելում էին ծնողներս: Հայրս պատմեց, թե ինչ են արել ինքն ու եղբայրս ինձ հիվանդանոց տեղափոխելուց հետո: Նրանք գնացել էին դեպքի վայր, մոխիրների մեջ, փնտրել բաճկոնս: Այն ամբողջովին այրված էր եղել: Բայց բաճկոնիս ծոցագրպանն իր փոքրիկ շղթայով, մնացել էր անվնաս (ինչի համար ես նետվել էի կրակների մեջ): Նրանք հենց այդպես էլ բերեցին ինձ: Այնտեղ էին անձնագիրս, մեքենայի բանալիները՝ պոլիէթիլենե պանակով, բայց բացարձակ անվնաս: Միայն մի «վրնաս» էր եղել. երբ հրշեջները կրակը հանգցրել էին, անձնագրիս

կազմը մի քիչ թրջվել էր: Հայրս, այդ ամենը տեսնելով, հենց ինձ մոտ հայտարարեց՝ «Քրիստոս կա՛»: Ես մտածեցի. «Աստվա՛ծ իմ, հանուն սրա արժեր, որ այրվեի»: Այդ դեպքից հետո իմ կյանքը բաժանվեց երկու մասի:

Հիմա ես շատ ուրախ եմ, որ տեսնում եմ ձեր դեմքերը: Մեր Հովիվը՝ Վիկտոր Տաբաչկովն ասում էր. «Ի՛նչ լավ է տեսնել մեկս մյուսիս երեսը»: Այսօր միայն աննկատելի մի մասում, աննշան հետք է մնացել դեմքիս և ձեռքիս վրա, այն էլ, որ միշտ հիշեմ Աստծո մեծ ողորմությունը: Աստված կենդանի է: Նա մեզ միշտ լցնում է և հաստատում: Նա այնպես է անում, որ մենք չմնանք մենակ, այլ շատ արդյունք բերենք: Ամեն:

**Ռուսլան եղբոր
վկայությունը**

Սուտ՝ Սուրբ Հոգու դեմ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

«Եւ Աստուծոյ Սուրբ Հոգին մի տրտմեցնէք, որով դուք կնքուեցաք փրկութեան օրուանը համար» (Եփ. 4:30):

Մենք մի գյուղում էինք, գյու-

ղի եկեղեցում: Եվ Աստված մի անոթի միջոցով մի քույրիկի ասաց՝ այնքա՛ն Նուրբ, այնքա՛ն սիրով. «Ես ուզում եմ, որ դու զղջաս, ապաշխարես, որ քեզ տամ ազա-

տության, որ դու կարողանաս ծառայել Ինձ և չտանջվել հոգուդ ներսում, որովհետև դու մեղք ես գործել»։ Աստված Ինքը չասաց քրոջ մեղքը, թույլ տվեց, որ քույրը ինքը խոստովանի։ Եղբայրները մնացին հավաքության հետո, աղոթեցին, եղբայրական խորհուրդ հրավիրեցին, քրոջը կանչեցին, փորձեցին քաղցրությունով հասկացնել, որ քույրը խոստովանի իր մեղքը։

-Քույրս, եթե ինչ-որ բան կա, ազատ խոսիր, ո՛չ ոք քեզ չի մեղադրի, չի հանդիմանի։

Բայց քույրը հրաժարվեց։

-Ես ինձ ոչ մի բանում մեղավոր չեմ տեսնում, ես ազատ եմ, այսպես ծառայում եմ Աստծուն և կշարունակեմ ծառայել։

Եղբայրները զգում էին, որ ինչ-որ մի բան այնպես չէ։ Նորից փորձեցին խոսել, խոստովանության բերել։

-Եթե այդպես է, թո՛ղ Աստված ցույց տա, թե ինչ եմ արել, մի տեսակ համարձակ, կարծես Աստծո վախը կորցրած՝ շարունակեց նա։

-Լա՛վ, մենք կաղոթենք, բայց եթե պարզվի, որ մեղք ունես թաքցրած, պիտի պատժվես։ Իսկ քեզ հիմա մեկ «շանս» էլ ենք տալիս։ Մենք կաղոթենք։

- Թո՛ղ Աստված բացի, - նորից իրենը պնդեց քույրը։

Սկսեցին աղոթել։ Աստված անոթին ցույց է տալիս ինչ-որ բժշկական գործիքներ, արյուն և ասում. «Կատարվել է ածօր»։ Քույրը համառորեն մերժում էր ասվածը։ Եղբայրները դժվար վիճակի մեջ էին՝ գուցե անոթն է սխալվում։ Ինչու՞ արդեն տասը երեխա ունեցող քույրը պիտի դիմի այդ քայլին։ Նորից համբերատար խոսում են քրոջ հետ։

-Եթե արել ես, խոստովանի՛ր, քույրս։

-Եթե ես արել եմ նման բան, թող հե՛նց հիմա կայծակը ինձ զարկի։

Հենց նույն պահին այնպես խրվեց կայծակը այդ տանը, որ տեղ մենք էինք, որ բոլորս ահից դողացինք։ Ամբողջ տունը ցնցվում

Էր: Ապակեղենը պահարանի մեջ շրջվեց: Անմիջապես դուրս վազեցինք. մտածեցինք՝ կամ ռումբ պայթեց, կամ ինքնաթիռ ընկավ... Ի՞նչ կատարվեց: Մարդիկ դուրս էին վազել ու ահաբեկված մեկը մյուսին հարցնում էր.

-Ի՞նչ է եղել, ի՞նչ է կատարվում...

Ոչ ոք ոչինչ չէր հասկանում. կովերը բառաչում էին, շները՝ հաչում: Տեսարանը սարսափելի էր:

Ու այդ քույրը միանգամից փռվեց հատակին, մազերն էր պոկում ու գոռում.

-Այո՛, ես արել եմ այդ մեղքը... Եղբայրներ՛ր, ներե՛ք ինձ, ես գործել եմ այդ մեղքը:

Եղբայրները վախեցած, գունատված կանգնած էին: Աստված վերցրել էր խոսքը նրանց բերանից: Ոչ ոք ոչինչ չէր կարողանում խոսել: Բոլորը վեր կացան ու կամաց-կամաց հեռացան: Նա պառկած էր հատակին, մղկտում էր,

մազերն էր պոկում...

Հետո, երբ մենք աղոթեցինք, Տիրոջից խոսք եկավ. «Սուրբ Հոգու դեմ սուտ խոսել...»: Մի քանի շաբաթից նրան տարան հոգեբուժարան: Նա բռնված էր չարից: Այնտեղ էլ ավարտվեց նրա կյանքը: Սիրելիներ՛ր, ես այս ահավոր դեպքի ականատեսն եմ և ուզում եմ բոլորին զգուշացնել՝ վաղ թե ուշ ամեն ինչ բացահայտվում է: Եթե Աստված ուղարկում է ձեզ իր ծառային և նրա միջոցով ձեզ բան է ասում, որ ուղղվեք, սթափվեք, մի՛ համառեք, մի՛ հրաժարվեք, մեղք մի՛ գործեք Սուրբ Հոգու դեմ: Եթե չեք կարող, գոնե լռե՛ք. լավ է լռել, քան թե Սուրբ Հոգուն ստել, քան թե Սուրբ Հոգուն «սուտ հանել»: Մենք մեր ձեռքով Աստծո օրհնությունը չհեռացնենք մեզանից:

**Էգիդիուս Լապինսկաս
եղբայր (ԱՄՆ)**

Վկայություն

Փա՛ռք Տիրոջը, սիրելի՛ քույրեր և եղբայրներ: Ես Գոռն եմ՝ Հոլանդիայից: 2016 թվականին ես աշխատում էի մի

վայրում, որի բարձրությունը 9 մետր էր: Ես զբաղվում էի էլեկտրականությամբ և այդ վայրում պետք է ինչ- որ մի տեղադրում

(հնստալացիա) անեի: Մինչև այդ բարձրությունը ելնելը տեսա, որ ներքևում մի մեքենա կար կանգնած, ու նրանում մարդիկ ինչ -որ փափուկ նյութերով պատերին մեկուսացում (իզոլացիաներ) էին անում: Մեքենան, որ կանգնած էր այդ վայրում, ուներ բեռնախցիկ, որն անընդհատ իջնում և բարձրանում էր և ինձ շատ էր խանգարում, ինչից իմ մեջ տրտուկ բարձրացավ: Մտածում էի՝ այս մարդիկ ինչու՞ հենց այստեղ կանգնեցին: Ընդամենը մի տասնը-հինգ րոպե առաջ նրանք այլ վայրում էին, իսկ հիմա իրենց գործը կիսատ թողած՝ եկել ու այստեղ են կանգնել ու ինձ շա՛տ են խանգարում: Եվ այդպես տրտմած, ինքս իմ մեջ նեղվելով, բարձրացա վերև՝ ամենաբարձր կետին, որտեղից պետք է կատարեի իմ աշխատանքը: Երբ ես բարձրանում էի ու արդեն հասել էի ամենավերին կետին, այդ պահին ձեռքերս պոկվեցին աստիճանից, և ես գլխիվայր ընկա 9 մետր բարձրությունից: Սիրելիներ՛, ես ընկա ուղիղ այն մեքենայի վրա, որտեղ աշխատում էին այդ մարդիկ, և ընկա հենց այն ամանի մեջ, որում լցված էին այդ փափուկ նյութերը, ինչով որ նրանք աշխատում էին: Իմ մարմնի ոչ մի մասը՝ ո՛չ գլուխս, ո՛չ մարմինս, ո՛չ մի տեղ չէր վնասվել: Եվ հետաքրքիրն այն էր,

որ այն պահին, երբ ես ընկնում էի, ինձ թվում էր, որ ինչ - որ մեկը ինձ իմ տեղից վերցրեց և շատ զգուշորեն դրեց մեկ այլ տեղ: Երբ մարդը իրը գցում է, այլ է, իսկ երբ զգուշությամբ տեղափոխում է, դա լրիվ այլ է: Այդ պահին իմ մեջ մի միտք առաջացավ, թե ինչքա՛ն ունայն է մարդու կյանքը, և ընդամենը մեկ վայրկյանում կարող է մարդու կյանքի թելը կտրվել, և նա կդադարի գոյություն ունենալ: Այդ մի քանի վայրկյանում, որ ես ընկնում էի, Տերը կարծես խոսում էր ինձ հետ: Նա ինձ հասկացրեց, թե որքա՛ն ունայն է մարդը: Հաջորդ վայրկյանին Նա խոստացավ, որ ինձ կպահի: Եվ նույն պահին ինձ ինչ -որ մեկը շատ հանգիստ իջեցրեց այդ փափուկ նյութերի վրա: Սիրելի՛ քույրեր, եղբայրներ, պետք է ամեն վայրկյան գոհանանք և փառք տանք Տիրոջը ամեն բանի համար: Այն, ինչից ես շատ նեղվում էի, պատճառ դարձավ իմ կենդանի մնալուն: Եկեք փա՛ռք տանք Տիրոջը և Նրա՝ այս երկրի վրա մեզ շնորհած կյանքը գնահատենք և ապրենք գոհությունով և Նրան փառք բերելով: Փա՛ռք Հիսուսին: Ամեն՛:

Գոռ եղբայր

Ուսյալ երիտասարդն ու աղոթող ծերունին

Տասնիկներորդ դարի նախավերջին տասնամյակն էր: Գնացքն արագ ընթանում էր դեպի Փարիզ: Կայարաններից մեկում գնացք բարձրացավ մի երիտասարդ համալսարանական տղա, որ տեղ զբաղեցրեց մի տարեց մարդու կողքին: Գնացքը կըրկին ճանապարհ ընկավ:

Տարեց մարդու ձեռքին համրիչ կար, և երիտասարդը նկատեց, որ նա մտովի աղոթում էր, իսկ մատների միջով մեկը մյուսի ետեվից հանդարտ սահում էին համրիչի հատիկները: Երիտասարդը քթի տակ ժպտաց և որոշեց «ուշքի բերել» ծերունուն:

– Ներո՛ղ եղեք, հարգարժա՛ն պարոն, բայց մի՞թե տակավին հավատում եք այդ հեքիաթներին:

– Այո՛, թանկագի՛ն պատանի: Իսկ Դուք՝ ո՞չ:

– Ե՛ս, – թեթև ծիծաղով պատասխանեց երիտասարդը, – ո՛չ, վաղուց է, որ չեմ հավատում: Ես հետևում եմ գիտության զարգացմանը: Իմիջիայլոց, Ձեզ էլ խորհուրդ կտայի հետևելու իմ օրինակին: Դե՛ն նետեք այդ համրիչը և սկսե՛ք գիտության նոր ձեռք-

բերումների մասին կարդալ:

– Գիտության նոր ձեռքերում-ների՞, – մտածկոտ հարցրեց ծերունին:

– Իսկ ինչի՞ մասին է խոսքը: Կօզնե՞ք ինձ ավելի լավ հասկանալու:

– Սիրո՛վ, – պատասխանեց երիտասարդը: – Եթե ինձ Ձեր հասցեն ասեք, Ձեզ մի գեղեցիկ գիրք կուղարկեմ դրա մասին:

– Սրտանց շնորհակալ եմ, – ասաց ծերունին և երիտասարդին մեկնեց իր այցեքարտը:

Երիտասարդը քարացավ, երբ այցեքարտի վրա կարդաց. «Լուի Պաստյոր: Գիտական հետազոտությունների ինստիտուտ: Փարիզ»:

Աղոթող ծերունին հայտնի գիտնական Լուի Պաստյորն էր (1822-1895)՝ ֆրանսիացի քիմիկոս-կենսաբան, պատերիզացման գյուտի հեղինակը (գյուտը հենց իր անունն է կրում): Գիտնականը հիմնադիրն է նաև միկրոբիոլոգիայի և իմունոլոգիայի: Նա իր ողջ կյանքում եղել է եռանդուն և օրինակելի քրիստոնյա:

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. *«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատա՛ս, չկորչի այլ Հավիտե-նական Կյանք ունենա՛ս»*: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մախասայան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Դազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Դազարյան Սիսարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արմյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սիրույան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մխիթարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Մամբեկյան Պերժ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սկրտյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաս Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սյուխակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ալվեսիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիսյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org